

Sygn. akt **XXVII Ca 2570/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Kiper
Protokolant:	sekr. Sądowy Agnieszka Skrzeczkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. I.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt II C 1174/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od A. I. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Ewa Kiper

Sygn. akt XXVII Ca 2570/17

UZASADNIENIE

***** początek tekstu

[(...):00:00.628] Proszę usiąść. Pozwem z dnia 4 maja 2016 roku, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Nakaz zapłaty wydany 21 października 2016 roku w postępowaniu upominawczym pozytywnie orzekł o roszczeniu pozwu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany reprezentowany przez profesjonalistę wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia. Wyrokiem

z dnia 3 sierpnia 2017 roku, Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie w sprawie II C 1174/17 oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona powodowa, która w apelacji podniosła zarzuty naruszenia art. 778 k. c., art. 118 k. c., art. 3 pkt. 6 rozporządzenia 261/04 w związku z art. 11 ustawy o usługach turystycznych i wobec powyższego wniosła o zmianę rozstrzygnięcia i zasądzenie dochodzonej kwoty wraz z należnymi kosztami. W odpowiedzi na apelację, strona pozwana wносиła o jej oddalenie. W ocenie Sądu Okręgowego apelacja strony powodowej nie zasługiwała na uwzględnienie. Wobec tego, że Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów Prawa w oparciu o art. 505 ze znacznikiem 132 k. p. c. Powódka powołując się na rozporządzenie nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, stanowiącego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, dochodził odszkodowania za opóźniony lot. W dniu 17 marca 2017 roku, Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez tutejszy Sąd, podjął uchwałę, stwierdzając, że roszczenie odszkodowania przewidziane w art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 roku, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k. c. Zaznaczyć przy tym należy, że powołany przepis ma zastosowanie również wówczas, gdy podróżny wykonuje lot na podstawie umowy, która nie jest zawarta bezpośrednio z przewoźnikiem. Jak wskazał Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 11 maja 2017 roku, C 302/16, rozporządzenie nr 260/2004 obejmuje zarówno przewoźników lotniczych wykonujących lub zamierzających wykonać lot, zgodnie z umową zawartą z pasażerem lub działającej w jego imieniu osoby fizycznej lub prawnej, mającej umowę z tym pasażerem. Przepisy te ustanawiają jednakowe dla wszystkich pasażerów zryczałtowane odszkodowanie za opóźniony lot, różnicowane wyłącznie długością lotu, bez względu na to, czy pasażer miał umowę zawartą bezpośrednio z przewoźnikiem czy za pośrednictwem osób trzecich czy była ona częścią imprezy turystycznej, w której pasażer brał udział. Jak podkreślił trybunał sprawiedliwości w swoich orzeczeniach, między innymi w sprawie C 434/04, szkody powstałe na skutek odwołania czy opóźnienia lub nieprzyjęcia pasażera na pokład, są niemal identyczne dla wszystkich tych podróżnych i przez to mogą być naprawione poprzez ujednoczone, zryczałtowane odszkodowanie, które ma zadośćuczynić utracie czasu. Zgodnie z powołanym rozporządzeniem, uprawnienia pasażerów bez względu na sposób zawarcia umowy z przewoźnikiem, są równe i jednakowe, podobnie jak obowiązki wykonującego lot przewoźnika wobec tych osób. Zasady te nakazują również zapewnić pasażerom opóźnionego lotu jednakowy sposób dochodzenia do wypłaty odszkodowań. Jeśli tak, to powinni oni być również zrównani w niekorzystnych skutkach prawnych, spowodowanych z jednej strony upływem czasu, z drugiej, niewykonywaniem przez uprawnionego przysługujących mu uprawnień, uprawniony nie ma bowiem obowiązku korzystania ze swego prawa, wykonywania go, musi się jednak liczyć w takim wypadku z powstaniem niekorzystnych dla siebie skutków prawnych, łącznie z utratą praw. Tak więc wychodząc od celu przepisów rozporządzenia i zasad stanowiących jego podstawę, przyjmując należy, że pozostawiając każdemu z państw członkowskich ustalenie przepisów regulujących przedawnienie roszczeń, przy ich stosowaniu uwzględnić należy nie tylko zasady równowagi skuteczności ale także jednolitości, równości w dochodzeniu odszkodowania, bez względu na sposób zawarcia umowy z przewoźnikiem. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że termin przedawnienia roszczeń odszkodowań, przewidzianych w art. 7 powołanego rozporządzenia, winien być stosowany jednakowo w stosunku do wszystkich pasażerów spełniających przesłanki wskazane w rozporządzeniu, bez względu na rodzaj stosunku umownego łączącego strony czy przewóz odbywał się na podstawie samodzielnej umowy przewozu, zawartej pomiędzy pasażerem a przewoźnikiem czy na podstawie umowy mieszanej usługą turystyczną, w ramach lotu czarterowego. Wobec złożenia pozwu po upływie ponad roku od daty zdarzenia, Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił powództwo a Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 oddalił apelację, orzekając o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

[K. części 00:05:35.749]